

Gülch Csaba

Világ-egész-világ

Az idő,
akár gyerekkorunkban anyánk,
hol közelebb, hol távolabb enged,
majd szelíden magához ölel, hogy
megértsük: nincs múlt, nincs jövő.

A tér,
mint a gondolattól kettőre zárt ajtó,
nem enged, a homlokunkhoz feszül,
és egy finom mozdulattal a Kulcs
Isten bal kezéből a jobbába kerül.

Háztetők, ősz, angyalok

Roppan az öreg szekrény,
friss lepedő illata tölti be
a szürke estét, majd
a csend, akár a nem várt
tavaszi eső, mindent elborít.

Beszökik a párnák alá,
s a finoman megrakott
álmok réseibe fészkel.
Aztán az egymáshoz nőtt
háztetők békéjét zavarja fel.

Halk szélsusogás borzolja
az égre feszített
angyalszárnyakat.

Isten szelíd illatát őrzi az ősz,
a földre hullt színek arcát betakarják.
Látlak. Az eső halk muzsikája
meg-megérinti édes mosolyodat.

Mindent felold most az elmúlás,
a végső fájdalom szent ritmusára.
Ne higgy a csorbult csillagoknak!
A Hold letisztul arra az éjszakára.

Anyám hangja

Levél a levélre,
sárgára piros,
barnára kéklő
sodrott szegély,
halványló felhő,
csendeső permet,
a Hold szava
most is az arcomig ér.

Nincs vége, nem lesz,
a semmiből szeretlek,
tudtad akkor is,
mikor jött az idő,
lelkedből nőtem,
ágyadra dőltem,
s éreztem arcodon,
hogy zúg az eső.

Eredet hallom
dobogni most is,
átölel mindent
a kopott gyűrűd,
Megtöri fényed,
mégis lüktetsz,
dallamot, csendet,
mélyet, egyszerűt.

Kuti László: Elmozdulás

